Lieta Nr.C17163314
Lietvedības Nr.CA-2014-15/4

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2015.gada 16.septembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Juris Freimanis,
tiesneses Lidija Pliča un Silvija Sēbriņa,
ar tiesas sēžu sekretāri Lieni Alksni, tulci Saulenu Pronckuti
izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. A/ un /pers. B/ prasībā pret maksātnespējīgās SIA „BDK Investīcijas" administratori /pers. C/ par atvaļinājuma kompensācijas un morālā kaitējuma piedziņu sakarā ar /pers. A/ un /pers. B/ apelācijas sūdzību par Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 26.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2014.gada 20.oktobrī /pers. A/ un /pers. B/ (turpmāk arī – prasītājas) iesniedza tiesā prasību, kas vēlāk tika precizēta, pret maksātnespējīgās SIA „BDK Investīcijas" administratori /pers. C/ par neizmaksātās atvaļinājuma kompensācijas piedziņu /pers. A/ 111,17 EUR apmērā un morālās kompensācijas piedziņu 2000,00 EUR apmērā, par neizmaksātā atvaļinājuma kompensācijas piedziņu /pers. B/ 224,47 EUR apmērā un morālās kompensācijas piedziņu 2000,00 EUR apmērā.

Prasītājas prasības pieteikumā norāda, ka /pers. A/ no 2009.gada 3.janvāra līdz 2012.gada 28.septembrim un /pers. B/ no 2007.gada 1.janvāra līdz 2012.gada 28.septembrim strādājušas pie maksātnespējīgās SIA „BDK Investīcijas".

Maksātnespējīgā SIA „BDK Investīcijas" ierakstīta maksātnespējas reģistrā 2012.gada 28.augustā un par administratori iecelta /pers. C/. Par maksātnespējas procesu darbiniekiem paziņots 2012.gada 28.septembrī un izsniegtas vienošanās par darba attiecību izbeigšanu. Administratore /pers. C/ nav izmaksājusi kompensāciju par 2012.gada neizmantoto atvaļinājumu, nav sazinājusies ar prasītājām, nav informējusi par tiesībām un pienākumiem maksātnespējas procesā.

Pamatojoties uz minēto, prasītājas lūdz prasību apmierināt.

2014.gada 22.decembrī Jūrmalas pilsētas tiesā saņemti maksātnespējīgās SIA „BDK Investīcijas" administratores /pers. C/ paskaidrojumi.

Administratore norāda, ka Maksātnespējas likuma 65.pants nosaka administratora pienākumus, kas veicami pēc juridiskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas un neviens no punktiem neuzliek administratoram par pienākumu personīgi sazināties vai lūgt pieteikties iespējamiem kreditoriem.

Atsaucoties uz Maksātnespējas likuma XIII nodaļu „Kreditoru prasījumi" un šā likuma 73.pantu, administratore norāda, ka kreditoru pieteikšanās termiņš bija līdz 2012.gada 28.septembrim. Ja kreditors nokavējis mēneša pieteikšanās termiņu, tad savu prasījumu viņš var iesniegt sešu mēnešu laikā, bet ne vēlāk kā līdz dienai, kad sastādīts kreditoru prasījumu apmierināšanas plāns. Saskaņā ar parādnieka maksātnespējas procesa materiāliem tas bija līdz 2013.gada 28.februārim.

Norāda, ka prasītājas kreditora prasījumu augstāk minētajā termiņā nebija iesniegušas. Līdz ar to prasītājas parādnieka maksātnespējas procesā nebija atzīstamas par kreditoriem Maksātnespējas likuma izpratnē.

Administratore norāda, ka prasītājas vērsušās Maksātnespējas administrācijā ar sūdzību, kura tika noraidīta. Maksātnespējas administrācijas 2013.gada 31.oktobra lēmumā norādīts, ka prasītājas kā iespējamās kreditores nokavējušas Maksātnespējas likumā noteikto termiņu kreditoru prasījuma iesniegšanai, tādējādi zaudējot iespējamā kreditora statusu un prasījuma tiesības (kompensācijas par neizmantotā ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma apmaksu) pret parādnieku, kā arī nesaskatīja nekādus pārkāpumus administratores rīcībā.

Pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 30.panta pirmo daļu, uzskata, ka prasītājas nokavējušas termiņu, kā arī prasības pieteikumā nav norādīti pietiekami un pamatoti iemesli, lai atjaunotu procesuālo termiņu prasības iesniegšanai pret administratoru.

Attiecībā par morālo kaitējumu, administratore secina, ka lietā nav pierādījumu faktiem, kas apliecinātu prasītāju morālo kaitējumu. Prasītājas tikai izteikušas apgalvojumus, kas neatbilst patiesībai.

Ar Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 26.februāra spriedumu prasība noraidīta.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka SIA „BDK Investīcijas" maksātnespēja pasludināta 2012.gada 28.augustā un par maksātnespējas procesa administratori iecelta /pers. C/. Nav strīda, ka 2012.gada 28.septembrī prasītājas noslēgušas vienošanās par darba attiecību pārtraukšanu ar 2012.gada 30.septembri, pamatojoties uz Darba likuma 114.pantu.

Puses nav apstrīdējušas ne darba līgumus, ne vienošanās. Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka līgumi un vienošanās atzīstami par tiesīgi noslēgtiem Civillikuma 1587.panta izpratnē.

Tāpat nav strīda par to, ka SIA „BDK Investīcijas" maksātnespējas process izbeigts 2013.gada 15.oktobrī un minētā sabiedrība likvidēta un izslēgta no Uzņēmumu reģistra.

Prasītājas cēlušas prasību pret /pers. C/ par neizmantotā atvaļinājuma kompensācijas piedziņu un norādījušas, ka /pers. C/, būdama SIA „BDK Investīcijas" administratore, nav izmaksājusi kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu, atbrīvojot prasītājas no darba saskaņā ar Darba likuma 114.pantu. Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz minētajiem apstākļiem, secinājusi, ka prasītājas atzīstamas par kreditoriem Maksātnespējas likuma izpratnē.

Ņemot vērā Maksātnespējas likuma 30.panta pirmās daļas noteikumus un to, ka SIA „BDK Investīcijas" maksātnespējas process pabeigts

2013.gada 15.oktobrī, pirmās instances tiesa konstatējusi, ka prasītājas bija tiesīgas celt prasību pret /pers. C/ līdz 2014.gada 14.oktobrim ieskaitot. Prasītājas cēlušas prasību Jūrmalas pilsētas tiesā 2014.gada 20.oktobrī.

Pirmās instances tiesa atzsinusi, ka Maksātnespējas likuma normas atzīstamas kā speciālās normas attiecībā pret citiem normatīvajiem aktiem, Maksātnespējas likuma 30.panta pirmajā daļā noteikts prasības pieteikuma iesniegšanas termiņš tiesā, kura atjaunošana nav paredzēta, līdz ar to termiņa nokavējums atzīstams par absolūtu materiāltiesisku šķērsli attiecīgās prasības apmierināšanai un patstāvīgs pamats celtās prasības noraidīšanai.

Par minēto spriedumu apelācijas sūdzību iesniegušas /pers. A/ un /pers. B/.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka prasītājas prasības pieteikumu iesniegušas Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā 2014.gada 12.janvārī, kas, novēršot tiesas norādītos trūkumus, tika pieņemts izskatīšanai 2014.gada 18.augustā. Tiesa 2014.gada 25.augustā pieņēma lēmumu par to, ka lieta jāiesniedz pēc administratores dzīvesvietas Jūrmalas pilsētas tiesā. Minētais lēmums tika pārsūdzēts Rīgas apgabaltiesā, ar Rīgas apgabaltiesas 2014.gada 8.oktobra lēmumu Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas lēmums tika atstāts spēkā. Jūrmalas pilsētas tiesai prasības pieteikums iesniegts 2014.gada 20.oktobrī.

No minētajiem apstākļiem izriet, ka prasītājas nav vainīgas, ka nokavēts procesuāls termiņš, un prasītājas nevarēja iesniegt prasības pieteikumu Jūrmalas pilsētas tiesā līdz 2014.gada 14.oktobrim.

Norāda, ka administratore tiesas sēdē atzinusi, ka viņai bija zināms, ka darbiniekiem nav izmaksāta neizmantotā atvaļinājuma kompensācija, kā arī nav iesniegti pārrēķini, bet administratore gaidījusi, ka darbinieki vērsīsies pie viņas un iesniegs kreditora prasību un pieprasīs pārrēķinu.

Atsaucoties uz Maksātnespējas likuma 64.panta pirmo daļu, Darba likuma 1., 2., 117., 118., 119., 120., 128. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzējas vērš uzmanību, ka administratorei maksātnespējas procesa ietvaros jāievēro Darba likuma normas.

Administratore tiesas sēdes laikā akcentējusi, ka visi likumi pieejami bez maksas, ja prasītājām nebija nauda, tad varēja vērsties pie paziņām, kuriem ir internets, vai izmantot bezmaksas publisko internetu. Apelācijas sūdzības iesniedzēju ieskatā tā ir atklāta pazemošana. Nepārprotami saprotams, ka administratore uzskata, ka autostāvvietas darbinieki ir otrās šķiras cilvēki. Minētais apliecina to, ka administratore diskriminēja prasītājus pēc sociālās izcelsmes.

Rīgas apgabaltiesā 2015.gada 18.maijā saņemti administratores /pers. C/ paskaidrojumi par prasītāju apelācijas sūdzību.

Atsaucoties uz likumu ,,Par darbinieku aizsardzību darba devēja maksātnespējas gadījumā" *(redakcijā, kas bija spēkā no 2012.gada 28.jūnija līdz 2013.gada 31.decembrim)* un uz šī likuma pamata izdotajiem 2011.gada 27.decembra Ministru kabineta noteikumiem Nr.995 „Maksātnespējīgo darba devēju darbinieku prasījumu apmierināšanas un administratora atlīdzības izmaksas kārtība" *(redakcijā, kas bija spēkā no 2012.gada 1.janvāra līdz 2013.gada 9.jūlijam)*, Maksātnespējas likuma 73.panta pirmo daļu, atbildētāja norāda, ka ieraksts par SIA ,,BDK Investīcijas" maksātnespējas procesa pasludināšanu maksātnespējas reģistrā izdarīts 2012.gada 28.augustā. Tādējādi kreditoru prasījumi, tajā skaitā prasītāju prasījumi par atlīdzību par neizmantoto 2012.gada atvaļinājumu administratorei bija iesniedzami līdz 2012.gada 28.septembrim. Prasītājas līdz 2012.gada 28.septembrim administratorei kreditora prasījumus nav iesniegušas.

Pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 73.panta otro daļu, atbildētāja norāda, ka galīgais termiņš kreditoru, tajā skaitā prasītāju, prasījumu iesniegšanai bija 2013.gada 28.februāris. Līdz norādītajam datumam prasītājas administratorei savus kreditora prasījumus nav iesniegušas.

Ņemot vērā minētos apstākļus, atbildētāja prasītāju kreditoru prasījumus nav varējusi ne pieņemt, ne pārbaudīt, ne apkopot, ne arī iesniegt Maksātnespējas administrācijai.

Norāda, ka ne Maksātnespējas likums, ne arī kāda cita tiesību norma neuzliek maksātnespējas procesa administratoram pienākumu vērsties pie atsevišķiem iespējamiem maksātnespējīgās personas kreditoriem ar ieteikumiem un padomiem, kā rīkoties saistībā ar saviem iespējamiem kreditoru prasījumiem.

Atbildētāja neapstrīd, ka prasītājām, iespējams, pienācās atlīdzība par neizmantoto 2012.gada atvaļinājumu, taču SIA ,,BKD Investīcijas" maksātnespējas procesa ietvaros tas nav izvērtēts, ņemot vērā, ka prasītājas likumā noteiktajā kārtībā nebija iesniegušas savus kreditoru prasījumus.

Konkrētajā gadījumā atlīdzība par neizmantoto atvaļinājumu bija jāizmaksā nevis Darba likuma 128.panta pirmajā daļā un 149.panta piektajā daļā noteiktajā kārtībā, bet gan Maksātnespējas likumā, likumā ,,Par darbinieku aizsardzību darba devēja maksātnespējas gadījumā" un 2011.gada 27.decembra Ministru kabineta noteikumos Nr.995 ,,Maksātnespējas darba devēju darbinieku prasījumu apmierināšanas un administratora atlīdzības izmaksas kārtība" paredzētajā kārtībā, kas kā pirmo priekšnosacījumu darbiniekam pienākošos atlīdzību izmaksai noteic to, ka darbinieks maksātnespējas procesa administratoram iesniedz savu kreditora prasījumu.

Zaudējot prasījuma tiesības pret SIA ,,BKD Investīcijas" sakarā ar likumā noteiktā speciālā noilguma termiņa iestāšanos, prasītāju nesaņemtās kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu nav atzīstamas par prasītāju zaudējumiem. Secināms, ka prasītājām nav radušies zaudējumi nesaņemto kompensāciju apmērā, līdz ar to atbildētājai nepastāv pienākums atlīdzināt neesošus zaudējumus.

Pamatojoties uz minētajiem apstākļiem, atbildētāja lūdz apelācijas sūdzību noraidīt, bet Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 26.februāra spriedumu atstāt negrozītu.

Tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzēja un /pers. B/ pilnvarotā pārstāve /pers. A/ prasību un apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem.

Atbildētājas administratores /pers. C/ pārstāvis /pers. D/ prasību un apelācijas sūdzību neatzina uz rakstveida paskaidrojumos norādītajiem un tiesas sēdē izteiktajiem argumentiem.

Motīvu daļa

Noklausoties apelācijas sūdzības iesniedzēju un atbildētājas pilnvarotā pārstāvja paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasība noraidāma kā nepamatota.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Ņemot vērā augstākminētās likuma normas nosacījumus un apelācijas sūdzības argumentus, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka lieta izskatāma pēc būtības celtās prasības pilnā apmērā.

Lietā nav strīda par to, ka ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2012.gada 23.augusta spriedumu civillietā Nr.C28414112 pasludināts SIA ,,BKD Investīcijas" maksātnespējas process un par maksātnespējas procesa administratori iecelta /pers. C/.

Ieraksts par SIA ,,BKD Investīcijas" maksātnespējas procesa pasludināšanu maksātnespējas reģistrā izdarīts 2012.gada 28.augustā. SIA ,,BKD Investīcijas" maksātnespējas process izbeigts 2013.gada 15.oktobrī, minētā sabiedrība likvidēta un izslēgta no Uzņēmumu reģistra.

Tāpat lietā nav strīda, ka saskaņā ar 2007.gada 1.janvāra Darba līgumu *(lietas 48.-49.lapa)* un 2009.gada 3.janvāra Darba līgumu *(lietas 56.-57.lapa)* prasītājas bija nodibinājušas darba tiesiskās attiecības ar SIA ,,BKD Investīcijas", kur prasītājas strādāja par dežurantēm.

Nav strīda par to, ka 2012.gada 28.septembrī prasītājas noslēgušas vienošanās *(lietas 50. un 58.lapa)* par darba attiecību pārtraukšanu ar 2012.gada 30.septembri, pamatojoties uz Darba likuma 114.pantu.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka lietā izvērtējams, vai prasītājas nokavējušas termiņu minētās prasības celšanai tiesā.

Saskaņā ar Maksātnespējas likuma 30.panta pirmo daļu prasības pret administratoru var celt tiesā ne vēlāk kā gada laikā pēc tiesiskās aizsardzības procesa, juridiskās personas maksātnespējas procesa vai fiziskās personas maksātnespējas procesa izbeigšanas.

No prasības pieteikumam pievienotajiem lēmuma norakstiem redzams, ka prasītājas prasības pieteikumu tiesās minētā likuma panta noteiktajā termiņā pret atbildētāju sniegušas vairākkārtīgi.

No lietas materiāliem pievienotā prasības pieteikuma *(lietas 38.-40.lapa)* redzams, ka prasītājas prasību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā iesniegušas 2013.gada 27.novembrī.

No lietas materiāliem pievienotā prasības pieteikuma *(lietas 35.-37.lapa)* redzams, ka prasītājas analoģisku prasības pieteikumu 2014.gada 14.janvārī iesniegušas Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā. Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 15.maija lēmumu *(lietas 34.lapa)* minētais prasības pieteikums uzskatīts par neiesniegtu pamatojoties uz to, ka ar prasības pieteikuma papildinājumiem nav novērsti tiesas lēmumā norādītie trūkumi.

No lietas materiālos esošā prasības pieteikuma *(lietas 18.-20.lapa)* redzams, ka prasības pieteikums pret atbildētāju par zaudējumu atlīdzināšanu atkārtoti iesniegts Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā 2014.gada 18.augustā. Minētais prasības pieteikums ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas tiesneses 2014.gada 25.augusta lēmumu *(lietas 15.-16.lapa)* atteikts pieņemt, norādot, ka prasība nav piekritīga Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesai.

Blakus sūdzību par minēto lēmumu iesniegušas prasītājas. Ar Rīgas apgabaltiesas 2014.gada 8.oktobra lēmumu *(lietas 11.-13.lapa)* atstāts negrozīts Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas tiesneses 2014.gada 25.augusta lēmums, bet prasītāju blakus sūdzība noraidīta.

Atkārtoti prasība celta Jūrmalas pilsētas tiesā 2014.gada 20.oktobrī. Ar Jūrmalas pilsētas tiesas tiesnese s 2014.gada 21.novembra lēmumu prasības pieteikums pieņemts un ierosināta civillieta.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 1.pantu katrai fiziskajai un juridiskajai personai ir tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā.

Pamatojoties uz minēto un ņemot vērā prasības pieteikumu satura analoģiju, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasītājas savu interešu aizsardzībai tiesā vērsušās, ievērojot Maksātnespējas likuma 30.panta pirmās daļas noteikumus.

Strīds lietā pastāv par to, vai prasītājām radušies zaudējumi sakarā ar nesaņemto kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu.

2011.gada 27.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.995 „Maksātnespējīgo darba devēju darbinieku prasījumu apmierināšanas un administratora atlīdzības izmaksas kārtība" 2.punkts nosaka, ka darbinieki iesniedz administratoram informāciju par darbinieku prasījumiem, pievienojot darbinieku prasījumus pamatojošos dokumentus.

Maksātnespējas likuma 73.panta pirmā daļa nosaka, ka kreditoru prasījumi pret parādnieku iesniedzami administratoram mēneša laikā no dienas, kad maksātnespējas reģistrā izdarīts ieraksts par parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanu.

Saskaņā ar minētā panta otro daļu, ja kreditors nokavējis panta pirmajā daļā minēto viena mēneša prasījumu iesniegšanas termiņu, viņš savu prasījumu pret parādnieku var iesniegt termiņā, kas nav ilgāks par sešiem mēnešiem no dienas, kad maksātnespējas reģistrā izdarīts ieraksts par parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanu, bet ne vēlāk kā līdz dienai, kad šajā likumā noteiktajā kārtībā sastādīts kreditoru prasījumu apmierināšanas plāns.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasītājām kā SIA „BDK Investīcijas" darbiniecēm pastāvēja tiesības iesniegt savus kreditoru prasījumus, kas izrietēja no darba tiesiskajām attiecībām ar maksātnespējīgo SIA „BDK Investīcijas". Prasītājas minētās tiesības likumā noteiktajā kārtībā nav izmantojušas, proti, ne līdz 2012.gada 28.septembrim, ne līdz 2013.gada 28.februārim kreditoru prasījumi administratorei nav iesniegti.

Maksātnespējas administrācija, izvērtējot maksātnespējas procesa administratores rīcību, atzinusi, ka administratore rīkojusies saskaņā ar likumu. To apliecina lietas materiālos esošais Maksātnespējas administrācijas 2013.gada 31.oktobra lēmums *(lietas 53.-54.lapa).* Prasītājas minēto lēmumu nav pārsūdzējušas. Pamatojoties uz minēto un izvērtējot pierādījumus lietā, par nepamatotu Civillietu tiesu kolēģija atzīst prasītāju argumentu par to, ka administratore nav izpildījusi noteiktos darba pienākumus un rīkojusies bezatbildīgi.

Civillietu tiesu kolēģija uzskata, ka noraidāma kā nepamatota prasība daļā par morālā kaitējuma atlīdzību.

Darbinieka tiesības prasīt atlīdzību par morālo kaitējumu paredz Darba likuma 29.pants (atšķirīgas attieksmes aizliegums), taču uz šāda pamata prasītāju prasība daļā par morālā kaitējuma atlīdzību nav celta.

Kā redzams no prasības pieteikuma un apelācijas sūdzības, prasību daļā par morālā kaitējuma atlīdzību prasītājas pamatojušas ar atbildētājas it kā ļaunprātīgu pienākumu nepildīšanu un darbinieku diskriminēšanu pēc sociālās izcelsmes.

Civillikuma 1635.pants nosaka, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morāls kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Ja minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

Arī Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa nosaka, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Prasītājas lietā nav iesniegušas nekādus pierādījumus saviem apgalvojumiem, ka administratore būtu veikusi darbinieku diskriminēšanu pēc sociālās izcelsmes, kuras rezultātā prasītājam būtu nodarīts morālais kaitējums – fiziskas vai garīgas ciešanas. Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotiem uzskata prasītāju apgalvojumus, ka administratores tiesas sēdē izteiktie apgalvojumi par bezmaksas likumu pieejamību uzskatāma par prasītāju pazemošanu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, kā arī nekonstatējot Darba likuma izpratnē atšķirīgas attieksmes aizlieguma un aizlieguma radīt nelabvēlīgas sekas pārkāpumu attiecībā pret prasītājām, Civillietu tiesu kolēģija uzskata, ka prasītāju prasība daļā par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu 2000,00 EUR apmērā katrai prasītājai noraidāma.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktam, prasītājas šajā lietā atbrīvotas no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432., 433. un 434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda:

noraidīt /pers. A/ un /pers. B/ prasību pret maksātnespējīgās SIA „BDK Investīcijas" administratori /pers. C/ par kompensācijas piedziņu par neizmantoto atvaļinājumu par labu /pers. A/ 111,17 EUR apmērā un par labu /pers. B/ 224,47 EUR apmērā, morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu par labu /pers. A/ 2000,00 EUR apmērā un par labu /pers. B/ 2000,00 EUR apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns sprieduma teksts sagatavots 2015.gada 9.novembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis (personiskais paraksts) J.Freimanis
Tiesneses (personiskais paraksts) L.Pliča
(personiskais paraksts) S.Sēbriņa